

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Himmelbjergsang. Danmark! Fostermoder kjære!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Himmelbjergsang. Danmark! Fostermoder kjære!", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 387. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich06-shoot-workid92461/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Blandede Digte

Himmelbjergsang

Mel. Danmark dejligst Vang og Vænge.

Danmark! Fostermoder kjære!
 Hør vor Frydesang!
 Himlen disse Toner bære
 Over Søs og Vang!
 Ryst jert Løv! I Bøgeskove!
 Hav! Du krumme stolt din Vove!
 Lytter! nu den danske Tunge
 Gladeligt skal sjunge.

Græs og Korn og Ved gi'er Jorden,
 Føde, Ly og Lyst;
 Danmark bespiser Norden
 Af sit rige Bryst.
 Trindt paa Hav og Søs og Strømme
 Rigtbeladte Snekker svømme,
 Uden Tal de Fiskestimle
 Underne den vrimle.

Er ustadig end vor Sommer,
 Og vor Vinter lang,
 Engen har dog sine Blommer,
 Frugt har Dannevang.
 Kolde Storme - Hjerter varme,
 Kjærlighed i søde Barme,
 Troskab under Sorg og Glæde
 Har i Danmark Sæde.

Dine Søner, elskte Moder!
 Ofte Sværdet svang,
 Værnede om dine Goder,
 Værged' for din Vang.
 Enighed gjør Kæmper stærke,
 Mod er rette Danneværke:
 Hegnes saa den danske Have,
 Ledet er ilave.

37

387

St. St. Blicher

Soven og Drømmen

Til Søvn er Natten af Naturen givet;
 Men aandeligen at hensove Livet,
 Det er en hæslig Sovesyge.
 Naa der er Emmer dog, som ryge,
 Og viser: Ilden er ei slukt, men dulmer;
 Hvad er det da, som udi Asken ulmer?
 Aah! det er Ild - og det er Aand -
 Ih! det var bravt - kom saa dog med en Haand!
 Pir op i Arnen! - tun! det er saa silde,
 Om Spentrup Præst endogsaa vilde
 Til Ilden puste: han er lidt for gammel,
 I Verdensløbet er han stødse gammel;
 Han gjør dog bedst nu i at pakke ind -
 Jo pyt! paa det Lav! nej han er en Stikkenpind;
 Han rager op endnu i Skorsteenskjødet -
 Ja sveden Grøden, mullent er ham Brødet -
 Og hvad saa mere? - Nu saa gaer han hen
 Og sover - Sønnen er den bedste Ven:
 Og den som sover, synder ej -
 Ih! saa er Søvn jo Dydens Vej -
 Der muligt dog kan syndes svært isøvne,
 Og meer, som Jyden siger, „end med aabne Øvne“.
 Jaja! herinde er der sovet dygtigt,
 Imedens Dage - Aar henglede flygtigt,
 Og Soverne opvaagned' lidt for seent -
 Hu! Hvad og Hvem er hermed meent?

Aah! det er ikke vanskeligt at finde:
 Bombardementet drages end iminde!
 Da sov man Flaaden, sov man Norge hen;
 Er Noget deraf kommet hid igjen?
 Saamænd! det er der ikke.
 Og nu begynder sydfra man at prikke,
 For reent at løse og opløse Resten.
 Fra Østen og fra Vesten
 Det trækker op til Torden -

388